

i Udvalg, kun med den Forskel, at Flertallet paa flere Punkter har taget Skridtet helt ud og er løbet sin Vej og har ladet Socialdemokratiet og de Radikale staa alene sammen med Ministeren; thi at Højre, naar de kommer ind i et uventet godt Selskab af den Art, ogsaa benytter Lejligheden til at løbe, er givet. Tilfældigvis er det hver Gang den højtærede Indenrigsminister — og det er jeg tilbøjelig til at komplimentere ham for — som paa den Maade bliver staaende fast, medens Regeringspartiet opfyldes af Betæneligheder, og tilfældigvis er Betænelighederne stadig af den Art, som lytter til de Røster, der vil standse og allerhelst vil et Skridt tilbage i den sociale Lovgivning. Jeg, der i Udvalget hver Gang har gjort alvorlige Forsøg paa at holde alle de demokratiske Afskygninger sammen, har ikke kunnet undgaa at føle nogen Ængstelse ved at se, at det regerende Venstre har haft Betænelighed ved at fortsætte Linien i den sociale Lovgivning, men saa har jeg trøstet mig ved, at indtil videre indskrænker Betænelighederne sig dog til Indskudssætninger, undskyldende Forbehold, Smaa bemærkninger: — dersom, ifald og saafremt, egentlig talt og muligvis, ikke desto mindre o. desl. — medens man i Konklusionen indtil videre nogenlunde bliver staaende stift paa den rette Fremgangsvej. Det er alt i alt at foretrække for en Tilstand, som jeg ogsaa uden alt for stor Fantasi har kunnet tænke mig som indtræffende hos nogle af Medlemmerne, hvor man i Begrundelsen lader klinge de skønneste demokratiske Toner, medens man i Ændringsforslagene lader den allerreelleste reaktionære Vind blæse. Dette maa jeg have Lov at sige som Indledning til de Bemærkninger, jeg i øvrigt har at gøre.

Den Omstændighed, som ved Lovgivningen om Arbejdsanvisningen har vakt det regerende Flertals Betænelighed, er, at Indenrigsministeren skal kunne meddele offentlig Anerkendelse og dermed Stats-tilskud til kommunale Arbejdsanvisningskontorer, men at de anerkendte Arbejds-løshedskasser ikke desto mindre efter Lovforslagets § 8 beholder en Arbejdsanvisning, hvis Omfang ikke paa Forhaand kan afgøres, men hvis Eksistens i alt Fald anses for et Faktum. Ræsonnementet er følgende — jeg skal tillade mig at give det i al objektiv Udførlighed, fordi jeg selv ikke kan lide, at man, naar man kæmper mod mig, kæmper mod Meninger, man tillægger mig, og ikke mod dem, jeg virkelig har, og jeg ønsker heller ikke virkelig at gøre det

overfor andre; — Ræsonnementet er følgende: de kommunale Arbejdsanvisningskontorer oprettes for at bringe Arbejds-tilbud og Arbejdsefterspørgsel i Forbindelse med hinanden paa den mest praktiske og den mest retfærdige Maade. Dette har Interesse ikke blot for de to Parter i Arbejdsaftalen, men ogsaa for Samfundet som saadant, for det første fordi der ydes offentlig Støtte til de arbejdsløse, og Samfundet altsaa er interesseret i, at den arbejdssky ikke faar saadan Understøttelse, men at han udskilles fra den virkelig arbejdsvillige arbejdsløse, men dernæst ogsaa, fordi man kun gennem den offentlige Arbejdsanvisning kan sikre sig imod, at Arbejdsanvisningen bliver benyttet i Arbejdskonflikter som Mid- del i Lønkampen; hvad enten det er med Rette eller med Urette, saa mistænker og beskylder Arbejdsgiverne i Øjeblikket Arbejds-løshedskassernes Arbejdsanvisning for ikke at være upartisk og for at danne et Led i Lønkampen, og det er altsaa efter Flertallets Mening Samfundets Pligt at sørge for, at den bliver ligelig og upartisk. Endelig bliver det fremhævet, at det er urimeligt, at man opretter offentlig Arbejdsanvisning til ret store Summer aarlig, men samtidig lader Arbejds-løshedskasserne bruge ogsaa det offentlige Bidrag til deres Arbejdsanvisning.

Jeg tror, man vil erkende fra mine Modstanderes Side, at dette er en fuldt objektiv Fremstilling af deres Anskuelser. Det ene Led i dette Synspunkt, nemlig dette, at der af Staten gives dobbelte Udgifter til den dobbelte Arbejdsanvisning, forekommer mig at være af ringe Betydning. Dersom den spaltede Arbejdsanvisning er den bedste Anvisningsform, er Udgiften derved ikke værd at gøre opmærksom paa, end sige at gøre Ophævelser over, og er den spaltede Arbejdsanvisning af det onde, saa gør Bekostningen hverken fra eller til. Det Ræsonnement, at det er en konkurrerende Arbejdsanvisning, der paa den Maade opretholdes ved Statens Midler, forekommer mig ikke at være meget dybt-gaaende og indeholder i alt Fald efter min Mening en tvetydig Anvendelse af Ordet Konkurrence; hvis vi udtrykker det saaledes, som Forholdet virkelig er, nemlig at det offentlige anerkender, at Livets praktiske Krav medfører en Arbejdsanvisning bl. a. fra Arbejds-løshedskasserne, fordi der er særligt Arbejde, som kun ordentligt kan anvises fra dem, saa forsvinder Konkurrencemotivet og Konkurrencehensynet, og de to Arter af Arbejdsanvisning staar overfor hinanden, som de